

Liliana COROBCA

Fiction-Ltd

Buburuza

roman

POLIROM

2019

Acum, simt prezența lor alături. Ce mult îi iubesc, pe toți trei care, la un loc, formează bărbatul meu ideal. Îmi dau seama că putea fi și unul singur. Cu cât cunoaștem sau avem mai mulți bărbați, cu atât chipul bărbatului iubit se complică, se multiplică, mi-i asum pe toți, îi iert pe toți, sper că și ei pe mine și numai astfel mă pot accepta. Dacă îi neg pe ei sau îi condamn, mă neg și mă condamn pe mine. Și nu vreau, nici nu cred că e cazul. Nu mai este acum... Nu avem prea mult timp pe acest pământ. Mă bucur că am despre ce să vă vorbesc, am o viață trăită deplin în urma mea, în amintirea mea.

Uneori, când bărbatul se apropia de mine, îi simțeam toate femeile. Pe care le-a adulmecat, le-a admirat, le-a dorit, le-a sărutat, le-a avut și, în cele din urmă, le-a părăsit. Bărbatul se apropie de femeia lui și nu lasă, nu uită celelalte femei, nu le lasă afară, după ușă, departe, nu se dezbracă de ele, stă cu una în cap, cu alta la piept, una încolăcită în jurul gâtului, una lipită mai jos, pe la mijloc, altele și mai jos, celelalte prin părți, nu e loc pe corpul lui care să nu fi cunoscut femeia, care să nu poarte urma atingerilor, frământărilor. Eu le simt și mi-e greu. Simt tot. Simțiți și voi? Aproape că le văd: triumfătoare, obraznice, fericite,

triste, seduse, nemulțumite, nesatisfăcute, așa cum voi fi și eu. Mă va purta și pe mine, mă va duce peste tot, fără să știu nimic. „Omnia mea mecum porto“, toate femeile le port cu/după/în mine... Asta simte capul meu inimos și sensibil.

De ce nu ești câine, iubitule? De ce nu suntem amândoi câini? Am simți atât de ușor dragostea din noi, ar fi simplu, doar mi-aș atinge botul de al tău, doar aș flutura din coadă a dragoste și ai veni imediat, ai înțelege. Ce simțuri au pierdut oamenii sau nu le-au avut niciodată, de nu înțeleg, se chinuiesc, se ignoră și nu se acceptă?

*

Unde este Leonid al începuturilor, primul meu Leonid, băiatul tandru și timid, care se dezbrăca dansând în fața mea (la rugămintea mea fierbinte!), care-mi citea poezii și se scuza că n-a reușit să le învețe pe de rost? Iar când, în cele din urmă, mi-a recitat una lungă fără foaie înaintea, una care știa că-mi place mie, iar eu l-am privit lung, admirativ, a zis rușinat:

— Iartă-mă că nu am scris-o eu, aș fi vrut, dar n-am putut. Mie îmi vine un vers și stă în minte până iau pixul în mână, cum îl iau, cum îmi trece și rămâne doar vântul în cap, care bate și alungă toate cuvintele, ca pe frunze. Dar meriți

cele mai frumoase poezii, iartă-mă că nu ți le scriu eu, mereu.

Așa îmi tot spunea Leonid în primul nostru an, frumos, băiat simplu, dintr-un sat prăpădit de la sud. Relația s-a degradat, ca o haină preferată pe care nu te înduri s-o dezbraci, o porți până se zdrențuiește, până apar găurile și se pierd culorile. O arunci apoi, că-i inutilă, oricât și orice ai zice sau ai face. Am așteptat până la ultima picătură din cadă ca Leonid să redevină cel de la începuturi, cel iubitor, sensibil, poetic, cel din ipostaza lui superlativă. Mă gândeam și încă mă gândesc că poate cu altele e tandru și acum, numai cu mine nu, dar știu că nu e așa, știu că s-a schimbat, s-a maturizat și a pierdut acea candoare, ingenuitate, nu mai poate, nu mai simte. Din păcate. Cred că se disprețuiește pe sine pentru acele momente ale începuturilor noastre.

Iertarea. Nu prea mulți au greșit în fața mea și îi iert pe cei care au greșit, îi iert adânc, fundamental, ca să scap de povara gândurilor negre. Dar dacă mă gândesc bine, orice vină trebuie ispășită. Nu vîi după cinci ani, după ce mi-ai furat inelul cu rubin, unica mea avere din studenție, dar și bijuterie dăruită de un om drag, care m-a ajutat și mi-a fost alături la greu, care mi l-a dăruit la prima întâlnire, pe care îl păstram ca pe o amuletă ocrotitoare, ca pe o neprețuită amintire, și îți destăinui cât e de scump, de fapt, ți-l arăt, vezi unde-l păstrez, îl pui chiar tu cu mâna ta în cutiuța lui

roșie de pluș, apoi îl furi și, după cinci ani, începe să te mustre probabil conștiința, îmi trimiți un mesaj scurt: „Iartă-mă, am avut mare nevoie de bani și ți-am luat inelul. Faptă urâtă, dar știu că ai o inimă bună“. Și atât. Eu iert, n-am încotro, cu inima mea bună, ce să-mi fac sânge rău, îmi făcusem destul când nu l-am mai găsit, când mi-am bănuț pe rând toți apropiații, pe nedrept, că mi l-au furat. Pe toți, doar pe tine nu, că tu chiar știai, nu puteai. Te întrebam și pe tine, „nu știu“, ai zis și am vrut atât de mult să te cred, că te-am crezut. Te iert. Dar, odată cu iertarea mea, nu trebuia să aduci înapoi inelul sau banii pe care i-ai luat pentru el? Ai spus două cuvinte și ai scăpat. Păi și dacă ucizi un om și apoi te căiești, e totul în regulă? Mă trântești în cada plină cu apă și fugi, ca să nu auzi cum te rog, cum strig, disperată, că mor, să mă salvezi, să închizi măcar apa, tu fugi, nu vrei să auzi nimic. Apoi, iartă-mă? Atât? Dacă nu ajungea Victor la timp? Nu vreau să mă gândesc la acel episod. Pentru fiecare vină trebuie să existe o pedeapsă, cu cât mai mare vina, cu atât mai grea pe umeri pedeapsa. Cu sau fără cuvinte care nu au cum și de ce să te scape. Nu mi-ai furat un cuvânt, ci un inel scump, vechi, foarte prețios, pe care dacă l-aș fi vândut, aș fi avut bani să merg la un medic când aș fi avut nevoie (și de atâtea ori am avut nevoie!), nu să fac meditații chinuitoare cu tot felul de adolescenți dificili ani de zile și abia apoi să am grijă și de mine. Iert, iertarea e necesară. Iert.

Ceva frumos. Prima întâlnire cu Victor. Am fost invitată la radio, unde mai fusesem, ca să citesc diverse texte. Victor era omul bun la toate, și regizor de sunet, și operator, și fotograf, la o adică, pe la nunți, și fost dansator în ansamblul „Joc“ în tinerețe, și încă nu mai știu ce... Nu-l văzusem niciodată, nu auzisem de el. Eram în cărucior, iar microfoanele erau fixate la o masă prea înaltă, așa că două doamne m-au mutat pe un scaun mai potrivit, ca să ajung bine și să pot fi auzită. Apoi au scos căruciorul, că nu era destul spațiu în camera aceea mică. Aveam o fustă lungă, așa încât atunci când Victor a intrat, i-am părut probabil o femeie normală, ceva mai mignonă, după cum întinsesem gâtul spre microfon. Chiar dacă nu sunt ca restul, când m-a privit Victoraș, am uitat pe loc că nu am picioare valide. Am uitat și cum mă cheamă, ba chiar mă săgetase gândul că mi-am pierdut, Doamne ferește, și vocea, de emoție. Nu doar că era un bărbat frumos, mulți sunt frumoși, dar privea frumos o femeie. Dulce, zâmbitor, fermecător, cu falsă indiferență, tipul care nu pare a se grăbi să-și ia vreun angajament, fără obligații, păstrând aparența politeții, privind cu coada ochiului cu interes și încă ceva, cumva, iar eu m-am simțit pe loc fericită. Înalt, zvelt, cu păr negru, ușor grizonant, cu o mustăcioară amuzantă,

scurtă și cam zburlită, de sub care zâmbetul lui ieșea numai pe jumătate. Când mi-a zâmbit, primul meu gând a fost: oare mustața lui înțeapă când stăpânul sărută? Și eu sunt frumușică, la o adică, mai ales când zâmbesc. Am făcut așadar un schimb generos de zâmbete din prima clipă când a intrat el acolo.

— Victor, s-a prezentat el serios și s-a pus pe reglat niște butoane.

— Vasâlca, am reacționat eu și mi-a părut rău că, din gama bogată de variante pe care le permite numele meu, l-am ales pe cel mai crud și mai sălbatic.

— Cum ai zis? m-a privit el surprins. Ce nume rar, a râs.

Și a rămas cu zâmbetul acela și cu gropițe în obraz.

Îmi plăcea că se uită la mine ca la o femeie normală, că nu-mi vede picioarele debile și nu-mi bănuiește infirmitatea... De ce să fi știut, dacă oricum urma să ne despărțim în doar câteva clipe?

A apăsat, a răsucit, a schimbat butoane, microfoane, apoi mi s-a adresat:

— Mutați-vă pe scaunul de alături, la microfonul vecin. Țsta se poate întreprinde în timpul emisieii.

Zâmbetul meu a încremenit într-o grimasă disperată. Cum, omule, să mă mut? Bărbatul repetă, cu o undă de grabă în voce.